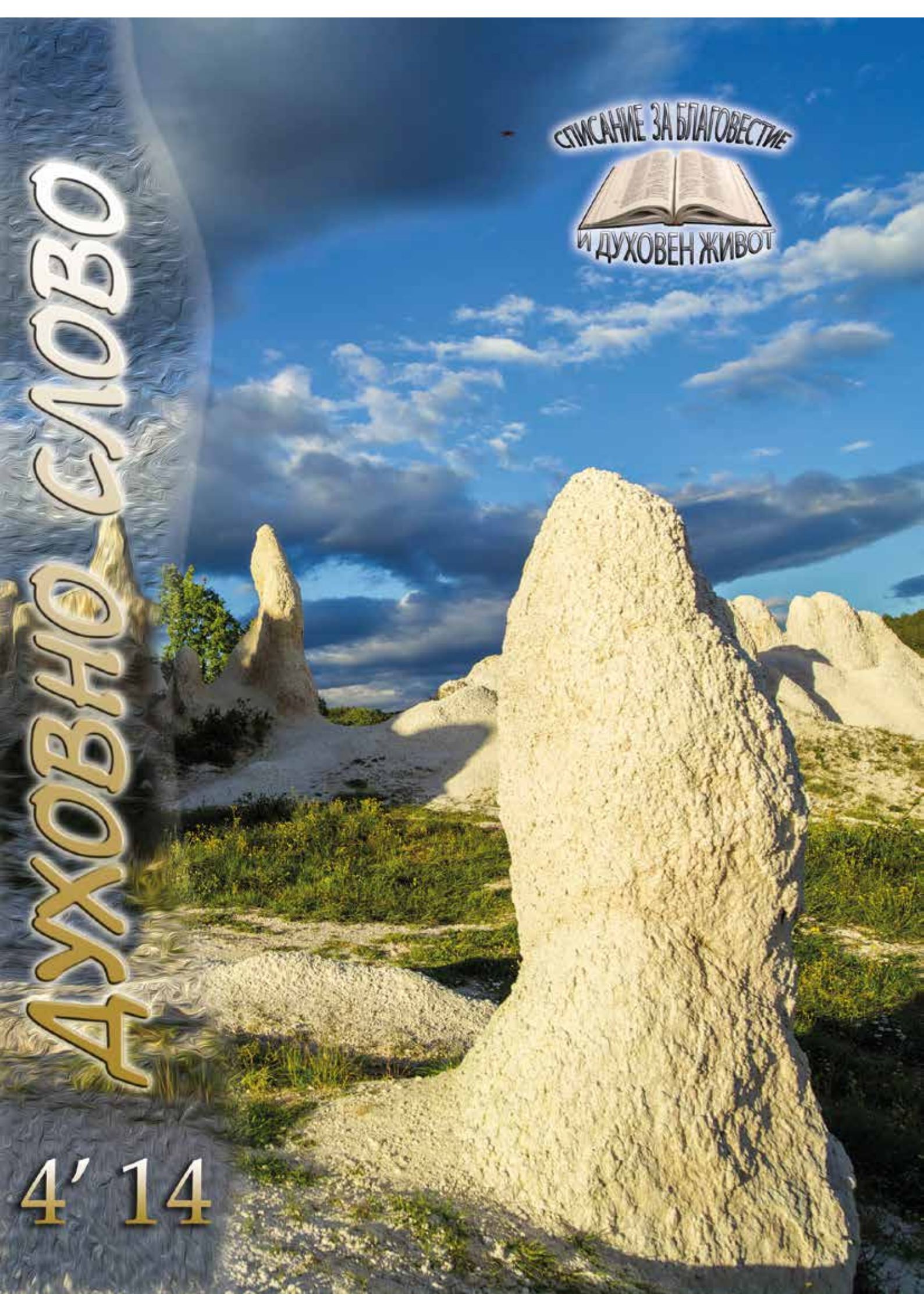
ДУХОВНО СЛОВО

списание за благовестие и духовен живот

4' 14

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

"Духовно слово" е списание, желаещо да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание "Духовно слово" се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой костват много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за "Духовно слово", София 1164
ул. "Димитър Димов" №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

Редакционно
„Помнете Лотовата жена" **3**

Захарий и Елисавета **4**
Християн

Второто пришествие **5**
Християн

Пустинята **7**
Християн

Първо послание към Солунците (2) **9**
Мартин Бейкър

Вечният Бог **13**
Християн

Какво говори Библията за Господ Исус **14**

Гордост **16**
Християн

Ерусалим **18**
Християн

Ерихон **19**
Християн

Авраам и Божиите имена **20**
Роберт Мейси

Растения в Библията
Тръстика - миро за свято помазание **23**
Хр. Ръсовски

История на песента
„Все добре е за мен" **26**
Георги Ръсовски

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел.0888 356614
www.duhovnoslovo.com
duhovnoslovo@gmail.com

Редакционно

„Помнете Лотовата жена!“

„Защото както светкавицата, когато блесне от единия край на хоризонта, свети до другия край на хоризонта, така ще се яви и Човешкият Син в Своя ден.

Но най-напред Той трябва да пострада много и да бъде отхвърлен от това поколение.

И както стана в дните на Ной, така ще бъде и в дните на Човешкия Син; ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега и дойде потопът, и ги погуби всички.

Така стана и в дните на Лот; ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха и градяха, а в деня, когато Лот излезе от Содом, от небето валя огън и сяра и ги погубиха всички.

Подобно на това ще бъде и в деня, когато Човешкият Син ще се яви.

В онзи ден, който е на покрива на къщата, ако вещите му са вкъщи, да не слиза да ги вземе; също и който е на нивата, да не се връща назад.

Помнете Лотовата жена.

Който иска да спечели живота си, ще го изгуби; а който го изгуби, ще го запази“ (Лука 17:32).

Какво иска да ни каже Господ Исус с този призив. Той просто призовава слушателите Си да помнят Лотовата жена заради това, че тя загуби живота си. Господ Исус ни предупреждава да внимаваме за нашия живот чрез обстоятелствата, които се стекоха в нейния живот и решенията, които тя взе.

Ключовата дума в това предупреждение е думата „ден“. Господ Исус говори за „деня, когато Ной влезе в ковчега“, отново за „деня, когато Лот излезе“ от Содом, и за пореден път за „деня, когато Човешкият Син ще се яви“ (Лк. 17:26-30). Като подчертава важността на този ден, Господ Исус предупреждава: „В този ден... не се обръщайте назад. Помнете Лотовата жена“.

Всеки „ден“ е много важен и благочестивите са призовани да не „се обръщат“, нито дори „да поглеждат назад“, за да не ги сполетят бедствията, които се изсипаха върху жената на Лот.

Какво точно направи тази жена, за да бъде участта й такава? За да си отговорим на този въпрос, трябва да помислим за три неща: Накъде гледаше тя? Какво я накара, за да постъпи така? В какво тя не устоя?

Накъде гледаше тя? Тя гледаше назад. Тя се взираше в това, което трябваше да остави, а не там, където отиваше. Тя гледаше натам, където сърцето й беше силно привързано, а не в посоката, която й посочваше Божията промисъл. Тя гледаше в грешната посока! Това беше посоката, в която е била предупредена да не гледа. Пазете се, защото времето, в което живеем, е много забързано, и ние, вярващите, трябва да гледаме напред, а не назад. Нашата цел не е в миналото, а в това, което ни предстои, мястото, към което нашият Бог ни предвожда. За Божиите чада отечеството не е на тази земя, но те желаят едно по-добро, тоест небесното (Евр. 11:16). Когато сърцата ни са привързани към този свят, ние не можем да видим по-доброто, което Господ е приготвил за нас. Затова, който иска да спечели живота си, ще го загуби; а който го изгуби, ще го опази. Към каквото е привързано сърцето, това ще наследи. Ако е привързано към земното, ще наследи смърт; но ако е привързано към небесното, ще наследи живот.

Какво я накара, за да постъпи така? Каква беше причината да се поколебае и да не послуша Божията заръка да върви само напред и да не се обръща? Колебливостта води до застой и може да ни спре от духовен растеж, дори нещо по-лошо – да започнем да се връщаме назад и да загубим духовната динамика, която трябва да ни кара винаги да вървим напред. Тази постъпка говори и за нещо друго: когато любовта към този свят е по-силна, отколкото към Господните пътища, в момент на изпитание се вижда към какво сме привързани повече.

Пазете се, защото никога не е късно да изпаднем в духовна смърт и да загубим радостта си от общението с Господа, но да изкупуваме всяка възможност със смирение, за да пребъдваме в Господа и Той в нас. Трябва да знаем, че ако вървим със самодоволство в Божиите пътища, това ни убива духовно и ни прави безжизнени, защото самодоволството е вид гордост.

В какво не устоя Лотовата жена? Тя не успя да вземе участие в изграждането на бъдещето на своето семейство. Тя не беше там, за да защити и да ръководи дъщерите си, тъй като те останаха уязвими към неблагоразумните съвети на световните пътища. Поглеждайки назад, тя не съумя да помисли за бъдещето.

Пазете се, вие, вярващи, защото идното поколение ви гледа и вие трябва да сте пример за тях, който да насочва погледа им нагоре и напред. Внимавайте да не се превърнете в студен и мъртъв стълб на вярата, който никога не е осъзнавал Божията цел за своя „ден“, защото сте погледнали назад. Помнете Лотовата жена.

Захарий и Елисавета

„Те и двамата бяха праведни пред Бога, като ходеха непорочно във всичките Господни заповеди и наредби“ (Лука 1:5-25).

Те, разбира се, не са безгрешни, но винаги, когато извършат грях, принасят жертва или извършват необходимия за целта обред.

Тези хора нямат деца, което е повод за много укори от страна на другите юдеи.

Когато Захарий ръководи службата в храма, хората се събират отвън и се молят, а където има молещи се хора, стават и чудеса. За Божията цел Бог подготвя човеци, молещи се за целта.

От дясната страна на олтара се появява ангел, изпратен от Господа, който известява и една чудесна новина: Елисавета ще роди син, когото ще нарече Йоан (милостта на Йехова). Той ще бъде изпълнен със Светия Дух още при своето зачатие. Елисавета зачена и се кри пет месеца.

В Библията намираме и други случаи за съпруги, които са били бездетни и Бог им дава по един чуден начин чада. Обикновено те са били обект на унижение и презрение. Ярък пример за това е Анна, която става майка на Божия човек – пророк Самуил.

Друг случай е жената на Маное, на която Бог дава зачатие и се ражда Самсон – съдия за двадесет години.

Йоан се роди със специалната мисия да подготви пътя за Господ Исус. За него бе пророкувано около 700 години преди Хр. от пророк Исая в глава 40.

Какъв извод можем да направим от всичко това? Ние всички сме безплодни в смисъл, че в нас няма нищо добро, ние сме унижени и презрени, но ако осъзнаем окаяното си състояние и се обърнем за помощ към Бога, ще стане чудо. Христос ще се роди в нашите сърца и ще бъдем синове и дъщери на Бога. Наследници на Бога и съналедници с Христа, та ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него.

Като новородени от Бога, ние сме праведни в очите на Бога.

„Който за нас направи грешен Онзи, Който не знаеше грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (II Кор. 5:21).

Още една чудна картина се открива пред нас – жената, която в образа на Сион е била угнетявана и укорявана, както Фенина правеше с Анна: „А съперницата ѝ я дразнеше много, за да я огорчи...“ (I Цар.1:6).

Така и този свят, който лежи в Лукавия, със своите чада е в съперничество с Божиите чада. Сатана, който воюва против човешката душа, произвежда мъртви души, които противопоставя на тези, които са възродени за Бога, и в този смисъл жената Вавилон угнетява и укорява жената Сион, която е образ на всички изкупени чрез кръвта Исус-Христова. Но пророк Исая ни разкрива чудния Божий план, така както Бог имаше план и с Анна, на която Господ беше затворил утробата, и то не заради нещо друго, но за да може тя, огорчена много в духа си, да се моли и да плаче пред Господа в скръбта си. Това е образ и на всички, които също огорчени в скръбта си поради греха, викат към Господа и Той ги избавя и с „голяма милост ги прибира“. Така, преминавайки през скръбта, се раждат чадата от жената Сион и това са Божиите чада.

Затова пророк Исая възгласява:

„Весели се, неплодна, ти, която не си раждала; запей с радост и възкликни, ти, която не си била в родилни мъки; защото повече са чадата на самотната, отколкото на омъжената – казва Господ...

Не бой се, защото няма да бъдеш поругана

И не се смущавай, защото няма да бъдеш посрамена...

И няма да носиш укора през вдовството си.

Защото твой съпруг е творецът ти, Чието име е Господ на силите;

И Изкупителят ти е Светият Израилев“ (Исая 54:1-5).

Сега Божиите чада са в скръб, но когато дойде Господ Исус за тях, „тогава праведните ще блеснат като слънцето в царството на своя Отец“ (Мат. 13:43).

Християн

Второто пришествие

Илюстрация на Джон Мартин: Унищожението на Содом и Гомор, 1852 г.

Второто пришествие на нашия Господ Исус Христос е очаквано събитие.

„Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат присмиватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Къде е обещаното Му пришествие?“

Ще дойдат подигравателите, които ще отричат обещаното Му пришествие.

А други ще придават разтегливо значение на пришествието като идване на два етапа – грабване на църквата и царуване на земята. Нека отдадем внимание на това какво говори Божието Слово по този въпрос:

„Така и Христос, като беше принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина, ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват“ (Евр. 9:28).

Кои са тези, които Го очакват? Това са тези, които са чули Словото на Господ Исус. „Истина, истина ви казвам: иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син, и които го чуят, ще оживеят“ (Йоан 5:25).

Това са тези човеци, които съставляват Неговата църква (по-точно Неговото събрание – бел. на ред.), „която Той придоби със собствената си кръв“ (Деян. 20:28).

Когато в Словото се казва, че ще се яви втори път, това е второто пришествие. И когато се говори за Господния ден, който ще дойде като крадец – това е второто пришествие.

„А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучене, а стихиите, нажежени, ще се разпаднат и земята, и каквото се е вършило по нея, ще изчезнат“ (II Пет. 3:10).

„Защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем“ (I Сол. 5:2).

В последния ден ще се извърши възкресението на умрелите в Христос и преобразяването на живите в Христа.

„Защото това е волята на Моя Отец: всеки, който види Сина и повярва в Него, да

има вечен живот и Аз да го възкреся в последния ден“ (Йоан 6:40).

„Тогава Марта рече на Исуса: Господи, да беше Ти тука, нямаше да умре брат ми. Но и сега зная, че каквото и да поискаш от Бога, Бог ще Ти даде. Исус ѝ каза: Брат ти ще възкръсне. Марта Му каза: Зная, че ще възкръсне при възкресението в последния ден“ (Йоан 11:21-24).

Откъде знаеше това Марта? От Словото на Господ Исус.

В последния ден ще се извърши възкресението и в последния ден ще се състои и Божият съд.

„Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди. Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден“ (Йоан 12:48).

Спърджън е казал на студентите:
„Нека чуят учението за второто пришествие не от любопитство към пророчествата, но като важна част от действителността. Напразно е да описваме пришествието на нашия Господ като идването на някакво земно царство по начина, по който го описват някои братя, които всъщност вярват в един съживен юдеизъм. Ние трябва да проповядваме Господ, Който идва да съди света с правда, да призове народите на съд и да ги отдели, както овчарят отделя овците от козите. Апостол Павел проповядваше за правда, въздържание и съд, който ще дойде, и това накара Феликс да потрепери. Тези теми и днес са еднакво силни. Ние ограбваме Евангелието от силата му, като изпускаме опасността от наказание.“ (*Извадки от книгата на Спърджан „Лекции към студентите*“)

„Защото, както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще живеят.

Но всеки на своя ред: Христос – първият плод, после, при пришествието на Христос тези, които са Негови.

Тогава ще бъде краят, когато Той ще предаде царството на Бога и Отца, след като унищожи всяко началство и всяка власт и сила.

Защото Той трябва да царува, докато положи всички врагове под краката Си.

И смъртта, най-последният враг, и тя ще бъде унищожена“ (I Кор. 15:22-26).

Кога ще стане това? – При възкресението при второто пришествие на нашия Господ Исус.

„Като очаквате и копнеете за идването на Божия ден, когато небето, възпламенено, ще се разпадне и стихиите, нажежени, ще се стопят!

А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда. Затова, възлюбени, като очаквате тези неща, старайте се да бъдете чисти и непорочни пред Него, с мир в сърцата си“ (II Пет. 3:12-14).

„Защото е назначил ден, когато ще съди света справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което е и дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите“ (Деян. 17:31).

Както беше в Ноевите дни и както беше в Лотовите дни – неочаквано за невярващите, но за Ной и Лот и за Божиите чада този ден е очакван.

И Духът, и Невястата казват: „Дойди, Господи Исусе!“ (Откр. 22:17, 20). Всички събития, описани в Библията, които още не са се сбъднали, ще се сбъднат, преди да дойде пришествието на Господ Исус.

След като дойде Господ Исус, благодатното време свършва и спасението на грешниците се прекратява. Той ще дойде, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват:

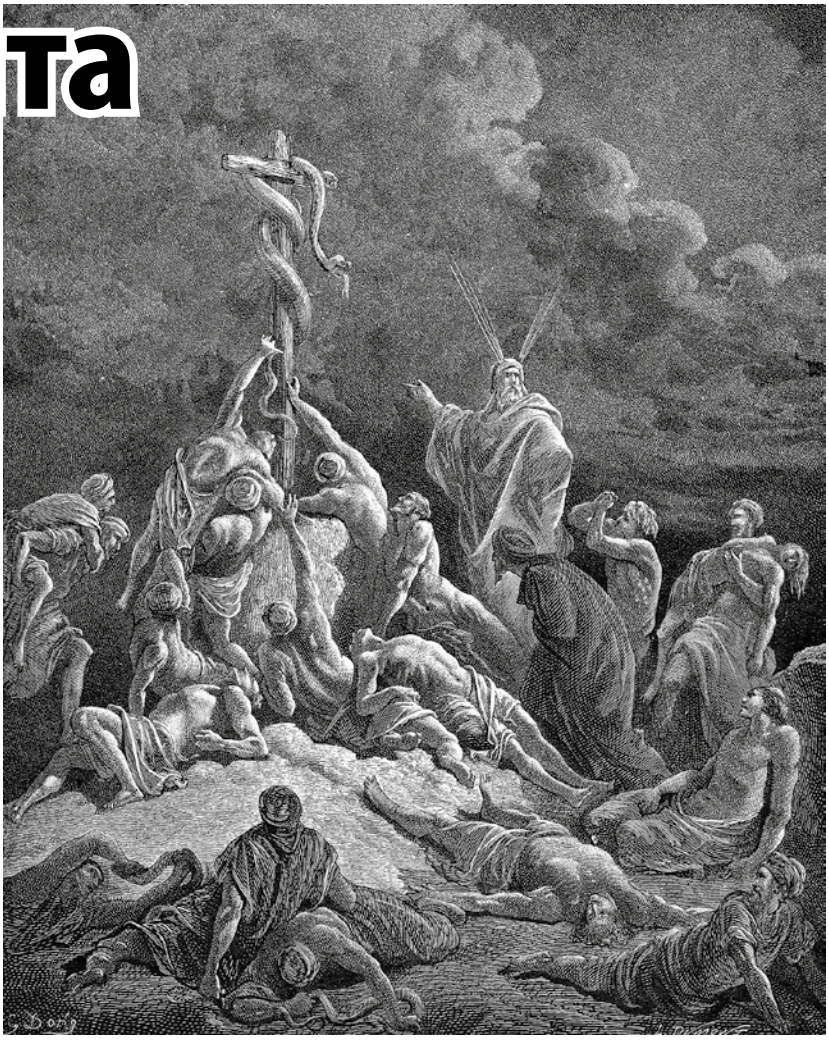
„И сега, дечица, пребъдвайте в Него и когато се яви, да имате дръзновение и да не се посрамим пред Него при пришествието Му“ (I Йоан 2:28).

Защото Той казва:

„В благоприятно време те послушах
и в спасителен ден ти помогнах.“
Ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден“ (II Кор. 6:2).

Християн

Пустинята

„А когато отпътуваха от планината Ор по пътя към Червеното море, за да обиколят Едомската земя, народът излезе от търпение в душата си поради пътя.

И народът говорѝ против Бога и против Моисей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб.

Затова Господ изпрати между народа змии-усойници, които хапеха народа, и измря много народ от Израел.

Тогава народът дойде при Моисей и каза: Съгрешихме, затова, че говорихме против Господа и против тебе; помоли се на Господа да махне змиите от нас. И Моисей се помоли за народа.

А Господ каза на Моисей: Направѝ си от мед една змия-усойница и я сложи на висока върлина; и всеки ухапан, като погледне към нея, ще остане жив.

И така, Моисей направи медна змия и я сложи на най-високата върлина; и когато змия ухапеше някого, той, като погледнеше към медната змия, оставаше жив“ (Числа 21:4-9).

В тези стихове се говори за умората на Израил от дългото пътуване, заобикаляйки земята на Едом.

Понеже бяха коравовратни люде, Бог ги прекара през пустинята през най-дългия път и те загубиха търпение в душите си поради пътя.

В **стих 5** виждаме тяхното неверие и роптаене по този повод. Бог им даде хляб от небето, който беше достатъчен, за да ги насити, дори оставаше в излишък, но те възроптаха против Бога и Моисей: „Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята?“.

Те си спомниха дните, прекарани в земята на робството, за мръвките, за празия лук. Така и хората, които пренебрегват и считат делото на Господ Исус за нищожно и недостатъчно, за да задоволи техните земни апетити, се обръщат към този свят, който може да им предложи достатъчно богат асортимент от апетитни артикули, но които са непотребни за вечния живот и за душата на човека. Хлябът, който дава вечен живот, е хляба, който слезе от небето, и това е Господ Исус. Ако някой се храни с този хляб, има вечен живот, но ако нямаш Христа в сърцето си, нямаш този живот и твоята душа остава мършава и поробена на греха.

ст. 6. Тук се говори за справедливото наказание, което Бог докара върху тях заради тяхното роптание. Той изпратил горителни змии сред людете, чието ухапване било смъртоносно. Пустинята, през която минавали, била пълна с тези отровни змии, което се вижда от Второзаконие 8:15.

„Бог, който те преведе през голямата и страшна пустиня, където имаше змии усойници, скорпиони и сухи безводни земи.“

Бог по чуден начин предпази израилтяните

по пътя през пустинята, но докато не се надигна роптание в тях..

ст. 7. Тяхното покаяние и смирената им молба към Бога поради това наказание. Те признават прегрешенията си, като казват: съгрешихме. Те молят Моисей да се помоли за тях. Моисей се явява тук като първообраз на Христос.

Господ е промислил чудесно избавление чрез медната змия.

В тази случка виждаме една чудесна прилика, свързана с тяхната болест и тяхното лекарство.

1. Техните болест и вина са съпоставими със състоянието на човека в греха и в днешно време.

Впрочем от грехопадението, докато дойде Господ Исус, състоянието на човечеството ще бъде едно и също: греховно, но всеки, който погледне с вяра на Христа, ще бъде спасен. Дяволът е древната змия, отровната змия или както Сатана се появява в Откровение 12:3 като голям червен змей. Грехът е отровата от ухапването на тази отровна змия. Тя действа болезнено за пробудената съвест.

Изкушенията на Сатана са наречени в Божието Слово негови огнени стрели:

„А освен всичко това вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всички огнени стрели на нечестивия“ (Еф. 6:16).

2. Тяхното и нашето лекарство.

Бог сам е определил и предписал противоотровата срещу отровните змии. Нашето спасение чрез Господ Исус Христос е било замислено от предвечни времена от Вечния Бог. Сам Бог е определил откупа за душите ни. Медната змия, която Моисей закачи на върлина, е съвсем необичаен метод за лечение.

Нашето спасение чрез смъртта на Христос също така е било камък за препъване на юдеите и глупост за гърците.

Медната змия, чрез която Бог лекувал израилтяните от смъртоносната отрова на змиите, била по подобие на отровните змии. Така и Христос, макар и съвършено безгрешен, взе плът, подобна на греховната плът (Рим. 8:3). За Него казваха:

„Ние знаем, че този човек е грешник“ (Йоан 9:24).

Медната змия е била издигната много високо... Господ Исус също е издигнат на кръста (Йоан 12:33, 34) и е станал зрелище за света. Той и сега е издигнат чрез проповядването на Благовестието.

Как се прилагало лекарството – медната змия? Хората поглеждали към нея и се изцерявали от отровата, и оставали живи. Така и ние, ако повярваме в Господа Исуса, няма да погинем, но трябва с вяра да гледаме на Исуса, „като насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол“ (Евр. 12:2).

Още е казано чрез пророците:

„На Мене погледнете и спасени бъдете“ (Ис. 45:22). Всеки, който погледнел към този изкупителен знак, даже и от най-отдалечената част на стана, даже и със слаби и разплакани очи, непременно се изцерявал. Така всеки, който повярва в Христа, няма да погине.

Пустинята е пусто и безводно място, което олицетворява духовната пустота в душата на човека без Бога. Така е казано и в Псалом 107: „Едни се скитаха в пустинята по безлюден път, без да намират населен град, гладни и жадни, душата им примираше в тях.“ Проблема с човека, е че не разбира своето окаяно състояние, докато не го осветли Божията благодат, която единствена може да даде реална представа за нашето състояние. Така, озарените от Божията благодат юдеи бяха ожилени в сърцата си и тогава потърсиха Божията помощ: „Какво да сторим, братя?“ (Деян. 2:37). Тогава идва Божият съвет: „Покайте се и повярвайте в благовестието“ (Марк. 1:15); „Покайте се и се отвърнете от всичките си престъпления, за да не ви погуби беззаконието“ (Езек. 18:30).

Това е изразено по същия начин и в Псалом 107 – тези, чиято душа примираше в тях „извикаха към Господа в бедствието си; и Той ги избави от утесненията им, и поведе ги по прав път, за да отидат в населен град.“ Слава на Бога, че този град не е земен, но има небесно естество, изграден от Бога, който е чист и неопетнен. Но, в него се влиза само с Божия преценка и тя е: смирено и разкаяно сърце. Единствено, само такива сърца, Бог може да нахрани и успокои, за да могат, те „да славословят Господа за Неговата милост, и за чудесните Му дела към човешките чада, защото насища жадна душа, и гладна душа изпълва с блага.“

Да не допуска Господ да сме от другата група човеци, които „седяха в тъмнина и в мрачна сянка, оковани със скръб и с желязо, защото се разбунтуваха против Божието слово и презряха съвета на Всевишния.“

Християн

I Солунци 2

(2:1-12) Павел описва истинския характер на своето служение

(**ст. 1**) Преди всичко Павел им напомня, че идването му в Солун не е било напразно. Бог е благословил неговия престой и е установил своята църква там. Солунците са знаели, че резултатът от благовестието е свързан и със силата, с която се проповядвали апостолите (1:5). (Изразът „Вие знаете“ се среща девет пъти в това послание.) (Забележка: Изразът „Не беше напразно“ се среща и в I Кор.15:2,10,15, където се използва гръцката дума Kenos, което означава ‘празен’, или действие, което няма никакъв ефект. Така че Павел казва: „Нашият достъп при вас не е бил напразен или безплоден, но е бил благословен чрез Божията сила“ (ст. 1).

(**ст. 2**) „...а като бяхме пострадали и бяхме опозорени преди това във Филипи, както знаете, одързостихме се в нашия Бог да ви проповядваме Божието благовестие всред голяма борба.“

Павел продължава да описва начина, по който са дошли да проповядват сред тях: въпреки факта, че са страдали толкова много във Филипи, духът им не е бил угасен. Независимо от всичко, чрез Божията сила те са проповядвали Божието благовестие в Солун с голяма убеденост. Божието благовестие, което е Благовестието за Божията благодат (Деяния 20:24), се основава на завършеното дело на Христа на Кръста. Както е казано и на други места в посланията:

„И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна; защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исус Христос, и то Христос разпънат.

Аз бях немощен между вас, страхувах се и много треперех.

И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Дух и сила; за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила“ (I Коринтяни 2:1-5; I Коринтяни 15:3, 4).

Стихът завършва с „голяма борба“ – от гръцката дума „Агон“, термин, взет от атлетиката в Олимпийските игри и показващ силата на отдадеността на атлетите, които са готови на всичко, за да постигнат целта.

(стихове 3-5) Мотиви и методи на Павел

(**ст. 3**) „Защото в нашето увещание не е имало самоизмама, нито нечисти подбуди, нито е било с лукавство.“

Павел описва своето призоваване, подчертавайки, че е истинско, от чист източник – от Словото Божие, в силата на Светия Дух, а не е резултат на измама. Също така то е чисто и неопетнено. На трето място, то не е „с измама“, т.е. не е имало лукавство в него, за да впримчва души. Така той отговоря на своите критици.

(**ст. 4**) „...но както сме били одобрени от Бога да ни се повери делото на благовестието, така говорим не като да угаждаме на човеците, а на Бога, Който изпитва сърцата ни.“

Савел, когото Бог е спасил и го е призовал (Деяния 9:15) да проповядва Божието благовестие на народите, е изпитан и се е доказал

в подготовката за тази голяма задача. Например в Дамаск (Деяния 9:19,25), в Ерусалим (Деяния 9:26-29), в Арабия (Галатяни1:17), Тарс (Деяния 9:30; 11:35) и в Антиохия (Деяния 11:25,26). За Павел благовестието е свещено и му е поверено от Бога, а това трябва да се защитава и с вярност да се прокламира: „така говорим не като да угаждаме на човеци, а на Бога“. Павел не е загрижен нито за собствената си репутация, нито за средствата за издръжка, нито пък желае да създава впечатление сред хората, но иска да е угоден на Бога и да върши волята Му. Той знае своята отговорност пред Господа (II Кор. 5:9,10), „който изпитва сърцата“, защото всичко е голо и разкрито пред Него (Евр. 4:12,13).

За да може човек да влезе в Божието царство, трябва да премине през тесните врата, сиреч да дойде при нозете на Божия Син, да се покае и да предаде сърцето си на Бога.

(**ст. 5**) „Защото, както знаете, никога не сме употребили ласкателни думи или прикрито сребролюбие (Бог е свидетел).“ Той никога не се е опитвал да спечели нещо за себе си или да ласкае своите слушатели. Той призовава Бога като свой свидетел, че неговото служение никога не е било свързано с финансова печалба, нито пък се крие сребролюбие в неговите намерения. Той е работил със собствените си ръце, за да се издържа и да не бъде в тежест на другите.

(ст. 6-12) Методи на служение и начин на живот

(**ст. 6**) „Нито сме търсили слава от човеци, било от вас или от други (ако и да сме могли да притежаваме власт като Христови апостоли).“

Павел не търси слава или признание от хората, упражнявайки властта, която му е дадена като апостол на Христа, не очаква някакво специално отношение или подкрепа. Това би могло да го направи в тежест на вярващите, така че завръщането му би било нежелателно.

(ст. 7) „а сме били нежни сред вас, както кърмачка, когато се грижи за децата си.“

Напротив, Павел и неговите съработници са били в помощ на вярващите, а не пречка, нежни и грижовни вместо господстващи и арогантни. В действителност те са били като майка, която се грижи за децата си.

(ст. 8) „Така, като имахме гореща любов към вас, беше ни драго да ви предадем не само Божието благовестие, но и своите души, защото ни бяхте станали мили.“

Павел подчертава своята любов към вярващите, като показва, как той и съработниците му са готови да предадат себе си (собствените си души) на солунците в лично служение на тях. В резултат на своята любов към тях, те са им предали Божието благовестие. Да помним, че Господ Исус „не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Марк 10:45).

(**ст. 9**) „Затова вие, братя, помните нашия труд и усилие, как като работехме денем и нощем, за да не бъдем в тежест на нито един от вас, проповядвахме ви Божието благовестие.“

Павел напомня за физическите трудности, които изпитва в своята работа – изработването на шатри, с които той и неговите помощници са намерили начин да се изхранват. Докато Павел се е обучавал като фарисей, той се е научил да прави това. Той се заема с този вид дейност, за да облекчи вярващите от тежестта на грижите за себе си, Сила и Тимотей, докато в Коринт той го е направил, за да се избегне критиката. Така че заради Божието благовестие те са пренебрегвали себе си и са търпели всякакви несгоди.

(ст. 10) „Вие сте свидетели и Бог как свято, праведно и безукорно се отнасяхме към вас, вярващите...“

Павел уверено призовава вярващите като свидетели на тяхното непорочно поведение и смирено включва и Бога като свидетел. Това е свидетелство на чиста съвест пред Бога! Павел описва поведението им като „свято“ пред Бога и „праведно“ пред хората.

(ст. 11) „...като знаете как увещавахме и утешавахме всеки един от вас, както баща – децата си...“

Павел продължава да описва с увереност своето поведение пред солунците. Този път той описва своето служение като това на баща към своето дете, балансирано и отговорно, за да извлече най-доброто от тях. Той

увещава, утешава и изисква от тях (сравни II Тим. 3:16,17).

(ст. 12) „...и ви заръчахме да водите живот, достоен за Бога, Който ви призовава в Своето царство и слава“ – в знак на благодарност и да се изпълнят с Неговата благодат (сравни Ефес. 4:1; I Сол. 4:1). Тяхното израстване или всекидневният им живот са местата за изява на духовната реалност от спасението, Божието дело в техните души.

„Който ви призовава в Своето царство“ – това напомня за това, което Бог е направил, защото, за да може човек да влезе в Неговото царство, трябва да премине през тесните врата, сиреч да дойде при нозете на Божия Син, да се покае и да предаде сърцето си на Бога. Божието призвание е високо, свято и небесно (Рим. 8:28; Фил. 3:14; II Тим. 1:9; Евр 3:1). Това царство е обявено от Господ Исус Христос: „Времето се изпълни и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието.“ (Марк 1:15). То е духовно, небесно, вечно и невидимо. До идването на Господ Исус, при Неговото пришествие, Неговото царство е невидимо. Истинският вярващ ще се наслади на слава с Христос при Неговото пришествие, когато бъде грабнат, за да бъде винаги с Него, а след това през вечността I Петр. 5:10).

(2:13-16) Благодарност на Павел, че са приели Благовестието.

(ст. 13) „И затова ние непрестанно благодарим на Бога за това, че като приехте чрез нас словото на Божието послание, приехте го не като човешко слово, а като Божие слово, каквото е наистина, което и действа между вас, вярващите.“

Павел описва своята вечна благодарност към Бога поради това, че солунците са приели посланието на Благовестието с цялата си искреност като Слово Божие (Рим. 10:8-17; Як. 2:18; I Петр. 1:23-25), а не като човешко слово. Това ще гарантира тяхното израстване като посланици на Благовестието. Те са го получили не само интелектуално, но от Светия Дух, който е работил дълбоко в сърцата им и ги е довел до новорождение. Така те са получили Господа Исуса Христа като свой Спасител и Господ.

„...които убиха и Господ Исус, и пророците, и нас прогониха, на Бога не угаждат и на всички човеци са противни...“

Юдеите в миналото са убивали собствените си пророци, изпратени им от Бога, и най-накрая убиха Господ Исус (Мат. 21:33).

„...като ни забраняват да говорим на езичниците, за да се спасят. Така те винаги допълват мярката на греховете си; но безграничният гняв ги постигна.“

(ст. 14) „Защото вие, братя, станахте подражатели на Божиите църкви в Христос Исус, които са в Юдея, понеже вие пострадахте също от своите си сънародници, както и те от юдеите...“

По този начин вярващите в Солун се оприличават на своите братя в Юдея, които също са приели Благовестието с цялата си искреност. Ако вярващите в Юдея са били преследвани от юдеите, то вярващите в Солун са били преследвани от своите сънародници. Но гоненията и на едните, и на другите са били продиктувани от омразата към Господ Исус, Който е Помазаника (омраза към Господ Исус са имали единствено тези от юдейската клика – книжници и фарисеи, които подбуждаха и другите от народа на омраза към Исуса – бел. на ред.).

(ст. 15) „...които убиха и Господ Исус, и пророците, и нас прогониха, на Бога не угаждат и на всички човеци са противни...“

Юдеите в миналото са убивали собствени-

те си пророци, изпратени им от Бога, и най-накрая убиха Господ Исус (Мат. 21:33). Те Го предадоха на римляните, за да бъде разпнат, и Павел добавя, че „те ни прогониха". Той самият също някога е бил такъв гонител на християните като е мислел, че по такъв начин е принасял служба на Бога (Деян. 26:9). Павел подчертава факта, че те (юдеите) не са били угодни на Бога и са били в противоречие с всички хора, въпреки че са били религиозни.

(ст. 16) „...като ни забраняват да говорим на езичниците, за да се спасят. Така те винаги допълват мярката на греховете си; но безграничният гняв ги постигна."

Юдеите добавят този грях върху себе си, като забраняват (поставят пречки) на Павел и неговите съработници да благовестват на езичниците, които биха могли да бъдат спасени, и по този начин „допълват мярката на греховете си" (сравни Мат. 23:29-33), тъй като с непокаяното си сърце те продължават срещу Божията воля и така трупат Божий гняв върху себе си. Като че ли чашата на Божия гняв се пълни и ще се излее върху тях (сравни Вавилон в миналото; Сл. Хр. 70 и Голямата скръб в бъдеще, „времето на Якововата скръб" (Ер. 30:7) и „великият ден на Неговия гняв" (Откр. 6:17).

(2:17-20) Желанието на Павел да ги посети

(ст. 17) „А ние, братя, като осиротяхме от вас за малко време (що се отнася до присъствие телом, но не и духом), се постарахме още повече, с голямо желание, дано видим лицето ви."

В стих 17 изразът „осиротяхме от вас" означава, че те са взети от своя духовен баща (сравни стихове 7, 11, като кърмеща майка и баща). Това е станало, когато Павел и неговите съработници е трябвало бързо да ги оставят (виж Деяния 17), но неговото сърце е било винаги с тях и любовта му към тях никога не е затихвала.

Павел и неговите съработници силно са копнеели да ги видят и са се молили за това (II Сол. 3:10).

(ст. 18) „ Защото поискахме да дойдем при вас (поне аз, Павел) един-два пъти, но Сатана ни попречи."

Изглежда, че те на два пъти са се опитали да стигнат до тях, но Сатана ги затруднил. Ние не знаем как е станало това, но Бог им е помагал, така че Павел е написал това писмо. Затова Бог се е прославил и църквата е била благословена.

(ст. 19, 20) „Понеже коя е нашата надежда или радост, или венец, с който се хвалим? Не сте ли вие – пред нашия Господ Исус при Неговото пришествие? Защото вие сте наша слава и радост." (Сравни също II Кор.1:14; Фил.4:1; II Сол. 1:4).

Тук отново проличава топлината, с която Павел се отнася към вярващите в Солун. Те са плод на неговите усилия – Господ ги е спасил чрез свидетелството на Павел и неговите съработници. Павел, Сила и Тимотей ще отговарят за тях пред Съдния престол на Христос, където всеки ще получи своята награда, след като Господ Исус дойде за Своята Църква при Неговото пришествие. Тогава радостта да бъдем там заедно в Неговото присъствие ще бъде пълна, след грабването на Църквата.

Бележки за венец (корона). Например: „корона на радост" (ст. 19)

Короната ни напомня за Съдния престол на Бога, пред който всеки ще застане в Господния ден (Рим. 14:10; 1Кор.1:8; 3:13,14; II Кор.5:10) Короната е венец на победа, която ще бъде връчена на победителите.

На пет места в Писанието са споменати корони, с които ще бъдат наградени победителите:

Корона на живот на мъченика (Як. 1:12; Откр. 2:10);

Корона за душата, която победи (I Сол. 2:19);

Корона на славата за верния пастир (I Пет. 5:4);

Нетленен венец за победителя в състезанието на живота (I Кор. 9:24-27).

А короната на правдата е на тези, които обичат Неговото явяване (II Тим. 4: 8).

(Следва)

ВЕЧНИЯТ БОГ

Християн

Бог е суверенен, което Го прави повелител на всички действия.

„Може ли бедствие да сполети град и да не го е направил Господ?“ (Амос 3:6).

„Аз Съм Господ и няма друг. Аз създавам светлината и творя тъмнината, правя мир, творя и зло! Аз Съм Господ, Който правя всичко това“ (Ис. 45:6, 7).

„Кой ще е онзи, който казва нещо и то става, без да го е заповядал Господ? От устата на Всевишния не излизат ли и злото, и доброто?“ (Плач Ерем. 3:37, 38).

„Покрива ръцете Си със светкавицата и й заповядва къде да удари“ (Йов 36:32).

„Влизал ли си в съкровищниците на снега, или виждал ли си съкровищниците на градушката, които пазя за време на скръб, за ден на бой и на война?“ (Йов 38:22, 23).

„И ако се скрият от очите Ми в морските дълбини, там ще заповядам на змията и ще ги ухапе“ (Амос 9:3).

Тогава началникът разтреперан попита : Господа, какво трябва да направя, за да се спася?

Има земетресения, които причиняват страх и смърт.

Но в книгата Деяния на апостолите, глава 4:31, четем за земетресение, което идва като одобрение на молитвите на ерусалимските светии (Деян. 4:31).

На друго място в същата книга четем за земетресение, което довежда тъмничния началник до спасение:

„Но посред нощ, когато Павел и Сила се молеха с химни на Бога, а затворниците ги слушаха, внезапно стана голям трус, така че основите на тъмницата се поклатиха и веднага всички врати се отвориха, и оковите на всички се развързаха.

И началникът, когато се събуди и видя тъмничните врати отворени, измъкна меча си и щеше да се убие, като мислеше, че затворниците са избягали.

Но Павел извика със силен глас и каза: Недей прави никакво зло на себе си, защото всички сме тук.

Тогава началникът поиска светило, скочи вътре и разтреперан падна пред Павел и Сила; и ги изведе навън и каза: Господа, какво трябва да направя, за да се спася?

А те казаха: Повярвай в Господ Исус Христос и ще се спасиш – ти и домът ти.

И говориха Господното учение на него и на всички, които бяха в дома му.

И той ги взе в същия час през нощта и им изми раните; и незабавно се кръстиха, той и домашните му.“

И като ги заведе в къщата си, сложи им трапеза; и повярвал в Бога, зарадва се с целия си дом.“

И днес е необходимо Господ да раздруса и да събуди спящите в греха души и да ги доведе до покаяние.

ПРЕДИ ИСУС ДА СЕ ВЪПЛАТИ КАТО ЧОВЕК

„Но ангел Господен я намери (*Агар*) при един воден извор в пустинята, при извора на пътя за Сур. Тогава Агар даде на Господа, Който ѝ говореше, това име: Ти си Бог, Който вижда; защото каза: Нали аз видях тук Онзи, Който ме вижда?“ (Битие 16: 7, 13).

„Тогава Господ изля върху Содом и Гомор сяра и огън от Господа от небето“ (Битие 19:24).

„Тогава ангел Господен му викна от небето и каза: Аврааме, Аврааме! Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му направиш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мен и сина си, единствения си син“ (Битие 22:11-12).

„Там ангел Господен му се яви в огнени пламъци изсред един бодлив храст; и Моисей видя, че бодливият храст не изгаряше, макар да бе обхванат от пламъци. Аз съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов. А Моисей закри лицето си, защото се боеше да погледне към Бога“ (Изход 3:2, 6).

„Исус... повдигна очи и видя, че срещу него стоеше човек с изваден меч в ръка. Исус ... му каза: Наш ли си или от неприятелите ни? А човекът отговори: Не; но за военачалник на Господнето войнство сега дойдох аз. И Исус падна с лицето си на земята, поклони се и го попита: Какво ще заповяда моят Господар на слугата си?“ (Ис. Нав. 5:13-14).

„Тогава Маное взе ярето и хлебната жертва и ги принесе на Господа ... и ангелът Господен се издигна в пламъка на жертвеника. А Маное и жена му, като гледаха, паднаха по лице на земята ... Маное каза на жена си: Със сигурност ще умрем, защото видяхме Бога“ (Съдии 13:19-20, 22).

„Исус им каза: Истина, истина ви казвам - преди да се е родил Авраам, Аз съм“ (Йоан 8:58).

ПРОРОЧЕСТВА ЗА ИСУ

„Господ, твоят Бог, ще издигне отсре
както е въздигнал мене (*Моисей*); н
въздигна от братята им пророк, как
думите Си в устата му; и той ще им
вядвам“ (Второзаконие 18:15, 18).

„Затова сам Господ ще ви даде знам
роди син, и ще го нарече Емануил“

„Защото ни се роди Дете, Син ни с
рамото Му; и името Му ще бъде: Чу
на вечността, Княз на мира“ (Исая

„Чуй Ме, Якове, и ти, Израелю, кого
съм първият и Аз съм последният..
това; отначало не съм говорил скри
и сега ме прати Господ Йехова и Ду

„А ти, Витлеем Ефратов, макар и да
вите родове, от тебе ще излезе за М
Израел, Чийто произход е от начало

„Но когато намисли това, ето, ангел
Йосифе, сине Давидов, не бой се д
заченатото в нея е от Святия Дух. Тя
Исус; защото Той е, Който ще спаси
1:20 - 21).

„Но ангелът им каза: Не бойте се, з
ма радост, която ще бъде за всички
Давидовия град Спасител, Който е

Обратно на общоприетото мнение, Господ Исус няма Свое начало, когато се роди в ясли, във Витлеем, преди 2000 години. Исус е втората личност от Божието триединство. Като Бог, Той е жив и деен от начало, от вечността (Михей 5:2), включително и при сътворението на света.

В Старозаветните писания може да се види Неговото присъствие в живота на Авраам, Агар, Моисей и Исус Навиев, описан като Ангел Господен. Пророчествата за Неговото въплащение като човек се намират в Стария завет, а тяхното изпълнение - в Новия завет.

ИЯТА ЗА ГОСПОД ИСУС

С, ИДВАЩ КАТО ЧОВЕК

ед теб, измежду братята ти, пророк, него слушайте... Аз (Господ) ще им то съм въздигнал теб, и ще сложа м говори всичко, което Аз му запо-

мение: Ето, девица ще зачене и ще (Исая 7:14).

е даде; и управлението ще бъде на удесен, Съветник, Бог могъщ, Отец 9:6).

ото Аз призовах: Аз съм същият - Аз . Приближете се към Мене, чуйте шно; откакто стана това, Аз бях там; ухът Му“ (Исая 48:12, 16).

си малък, за да бъдеш между Юдо- ен Един, Който ще бъде владетел в о, от вечността“ (Михей 5:2).

от Господа му се яви насън и каза: да вземеш жена си Мария; защото я ще роди Син, Когото ще наречеш народа Си от греховете му“ (Матея

защото, ето, благовестявам ви голя- човеци. Защото днес ви се роди в Христос Господ“ (Лука 2:10-11).

УТВЪРЖДАВАНЕ НА БОЖИЕТО ЦАРСТВО И ПРИШЕСТВИЕТО НА ГОСПОД ИСУС

„И домът ти и царството ти ще се утвърдят пред тебе довека. Престолът ти ще бъде утвърден довека“ (II Царе 7:16).

„И ще израсне стъбло от Есеевия пън и израстък от корените му ще носи плод; и Духът Господен ще почива върху него, Дух на мъдрост и разум, Дух на съвет и сила, Дух на знание и страх от Господа... с правда ще съди сиромасите и с правота ще решава в полза за смирените на страната; ще порази страната с жезъла на устата си и с диханието на устните си ще умъртви нечестивия“ (Исая 11:1-2, 4).

„На Давидовия дом и на ерусалимските жители ще излея Дух на благодат и моление; и те ще погледнат към Мене, Когото прободоха; и ще плачат за Него, както някой плаче за едничкия си син, и ще скърбят горчиво за Него, както някой скърби за първородния си“ (Захария 12:10).

„Защото както светкавицата излиза от изток и се вижда до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син... А веднага след скръбта на онези дни слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще падат от небето и небесните сили ще се разклатят. Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава“ (Матея 24:27, 29-30).

„След това видях небето отворено и ето, бял кон, и Онзи, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен и съди и воюва с правда... И на дрехата и на бедрото Му имаше написано име: Цар на царете и Господ на господарите“ (Откровение 19:11, 16).

Старите пророчества говорят за Господ Исус, а пък апостол Йоан, в книгата Откровение открива завесата за Неговото бъдещо пришествие. Божието Слово е пълно с доказателства за това, че Неговия народ са всички Божии деца, родени чрез Неговата кръв, пролята на Голгота и те ще царуват с Него на Новата земя и на Новото небе, които ще дойдат с Неговото пришествие. Заблуждението, че Господ Исус ще слезе от небето, за да седне на земния Давидов трон в Ерусалим, обслужва единствено имперските намерения на юдеизма и това не дава никаква надежда за Божиите чада.

ГОРДОСТ

„Кой съзнава своите прегрешения?
Очисти ме от тайните прегрешения. Още и от гордост предпази слугата Си: да не ме завладее; тогава ще бъда непорочен и ще бъда чист от много престъпления.
Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе, Господи, канара моя и избавителю мой“ (Псалм 19:12-14).

В Притчи е казано: „Гордостта предшества погибелта, а високомерието – падението“ (Пр. 16:18).

Гордостта е умствено и морално състояние, което предшества почти всички други грехове.

Писанието казва, че всеки, който има горделиво сърце, е мерзост за Господа: „ Мерзост е за Господа всеки, който е с горделиво сърце, даже ръка с ръка да се съедини, той пак няма да остане ненаказан“ (Пр. 16:5).

Бог е казал: „Който има горделиво око и надигнато сърце, него няма да търпя“ (Псалм 101:5).

Гордостта приема различни форми, но в същината си тя произлиза от надменното човешко сърце.

Някои се гордеят от своята външност, други – заради произхода си, трети – заради богатството си или мястото, което заемат в живота. С други думи, гордостта може да бъде на духовна основа, на интелектуална, материална или социална основа.

Гордостта на духа беше причината Луцифер – дяволът, да падне. Това е началото на греха:

„Как си паднал от небето, ти, Деннице, сине на зората!
Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите?
А ти казваше в сърцето си:
Ще възляза на небесата, ще възвися
престола си над Божиите звезди
и ще седна на планината на събраните богове
към най-крайните страни на север,
ще изляза над висотата на облаците,
ще бъда подобен на Всевишния.
Обаче ти ще се снишиш до преизподнята,
до най-долните дълбини на рова“ (Ис. 14:12-15).

Тук виждаме дяволът да казва пет пъти – „Аз ще...“. Гордостта в неговото сърце беше първият грях, който някога е бил извършен в света.

Духовната гордост, тъй като се основава и уповава по-скоро на своята собствена добродетел, отколкото на Божията благодат, е осъдена от

Бога. Тя е причината за омразата към другите и за това да ги презираме. Тя приглася с думите на отвратителния фарисей от миналото: „Господи, благодаря ти, че не съм като другите човеци...“

В посланието на Яков (4:6) се казва: „Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.“

А в Притчи мъдрецът говори от името на мъдростта: „Аз мразя гордост и високомерие, лош път и извратени уста.“

Гордостта има отвратителен мирис, който се разпознава чрез духовното обоняние.

„Кой съзнава своите прегрешения?
Очисти ме от тайните прегрешения.
Още и от гордост предпази слугата Си:
да не ме завладее; тогава ще бъда непорочен
и ще бъда чист от много престъпления“
(Псалм 19:12-14).

Ето един пример, който някой е дал във връзка със това, че причината за зловонието, което се разнася около нас, може да е в самите нас: Възрастен човек, който имал дълга брада, седнал под сянката на едно дърво, за да си почине, легнал и заспал. Минали нечестиви младежи и като видели спящия човек, решили да си направят шега. Намазали брадата му с гнусни неща и се отдалечили. Когато се събудил, човекът си казал: Колко отвратително мирише навсякъде. Огледал се наоколо, за да разбере откъде идва тази отвратителна миризма, погледнал да не е настъпил или легнал на нещо, което не е видял, и тогава забелязал, че брадата му е изцапана и че миризмата идва от него самия.

Затова е добре, когато със смирение пристъпваме към престола на благодатта с думите:

„Изпитай ме, Боже, и
познай сърцето ми;
опитай ме и разбери
мислите ми;
и виж дали има в мене
оскърбителен път;
и ме води по вечния
път“ (Псалм 139:23, 24).

Ако с поведение, с думи и с живота си казваме на Бога, както пророк Исая описва отношението на Израил към Него:

„Стой надалеч, не се
приближавай до мене,
защото аз съм по-свят от тебе...“

то Божият отговор е:

„...такива са дим в ноздрите Ми,
огън, горящ през целия ден“ (Исая 65:5).

Обикновено използваме названията на градовете Содом и Гомор като нарицателни за място, където се е водил неморален живот, но пророк Езекил допълва тази наша представа – че неморалността е следствие на друго беззаконие и това е гордостта:

„Ето какво беше беззаконието на сестра ти
Содом, нейното и на дъщерите ѝ:
гордост, пресищане с храна
и безгрижно спокойствие;
а сиромаха и немощния не подкрепяше;
те се и възгордяха и вършеха
мерзости пред Мене;
затова, като видях това, ги отхвърлих“
(Езекил 16:49, 50).

Християн

„Пиеха вино и хвалеха златните, сребърните, медните, железните, дървените и каменните богове.

В същия час се появиха пръсти на човешка ръка, които пишеха срещу светилника, по мазилката на стената на царския палат; и царят видя тази част от ръката, която пишеше.

А ти не си смирил сърцето си, макар и да знаеше всичко това, а си се надигнал против небесния Господ... Затова от Него е била изпратена частта от ръката и това писание бе написано.

И ето писанието, което бе написано: Бог е пребroил дните на твоето царство и го е свършил; Претеглен си на везните и си бил намерен недостатъчен... “ (Данаил 5).

Ерусалим

Християн

„Заради Сион няма да млъкна
и заради Ерусалим няма да престана,
докато не се яви правдата му като сияние
и спасението му - като запалено светило.
Народите ще видят правдата ти
и всички царе - славата ти;
и ти ще се наречеш с ново име,
което устата Господни ще изрекат.
Ще бъдеш също така славен венец в
ръката Господня, дори царска корона на
дланта на твоя Бог.
Няма вече да се наричаш изоставен,
нито земята ти ще се нарича вече пуста;
а ще се наричаш: „Моето благоволение е
в него“, и земята ти - венчана;
защото Господ благоволи в теб и земята
ти ще бъде венчана.
Защото както момък се жени за мома,
така и твоят народ ще се ожени за теб;
и както младоженецът се радва на
невястата, така и твоят Бог ще се зарадва
на тебе.
На стените ти, Ерусалиме, поставих
стражи, които никога няма да мълчат -
нито денем, нито нощем.
Вие, които припомняте на Господа, не
замлъквайте и не Му давайте почивка,
докато не утвърди Ерусалим
и докато не го направи за похвала по
земята.

Ето, Господ прогласи до краищата на
земята:
Кажете на сионовата дъщеря:
Ето, Спасителят ти иде;
ето, наградата Му е с Него
и отплатата Му - пред Него.
И ще ги наричат свят народ,
изкупените от Господа;
и ти ще се наричаш издирен,
град неизоставен“ (Исая 62:1-7; 11, 12).

Ерусалим – древен град построен на хълми. Познат под името Евус, а още преди това, в Авраамово време е бил познат като Салим.

Стените ти – символ на собственост, на сигурност и граница на притежание.
Стражи – човеци, които са били подбирани и поставяни от царя.

Денонощни стражи – Условия и качества, които да притежават:
- да се боят от Бога
- да бъдат верни на царя
- да обичат града и народа си
- да имат лични качества
- да виждат надалеч, да чуват добре и да свирят с тръбата.

„Поставих над вас и пазачи – слушайте гласа на тръбата! Но те казаха: Няма да слушаме!“ (Ерем. 6:17).

„Сине човешки, поставих те страж на израилевия дом. И като чуеш словото от устата Ми да ги предопредиш от Моя страна“ (Езек. 3:17)

Духовно значение

Ерусалим е символ на Божия народ – Господнето събрание – изкупените от Господа.

Стената на града – това е Стената на спасението, с която сме обиколени – Господ ти е пазач.

Стражите – Най-добрия страж за тези, които са зад стените на града, на изкупените чрез кръвта на Христа, е Святия Божий Дух, който бди и ги учи на всяка истина. Той е техен Утешител, така, както казва и Господ Исус: „И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда нито го познава. Вие го

познавате, защото той пребъдва във вас, и във вас ще бъде... А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал“ (Йоан 14:16, 17, 26).

Изкупените винаги могат да се допитват до Господа за всяко нещо и да търсят общение с Него и Господ никога няма да ги изостави. Това взаимно общение, което имат Божиите деца с Бога чрез Святия Божи Дух е показано от пророк Исая:

„Към мене вика един от Сиир: Стражо, колко е часът на нощта? Стражо, колко е часът на нощта?

Стражът рече: Утрото иде, още и нощта; Ако искате да питате, питайте; дойдете пак, дойдете“ (Исая 21:11, 12).

Тук, твърде показателно е задаването на въпроса два пъти, което говори за настоятелност. Така и Божиите деца трябва да са настоятелни в търсене на Божия отговор, а това означава често да се допитваме до Този, Който бди за душите ни. Стражът никога не заспива, иначе няма да може да изпълнява функциите на страж. „Утрото иде“ - това е момента, когато нощта преминава. Утрото говори за ново начало, за нов ден и това е, когато при Господнето пришествие всичко стане ново. Но преди утрото ще настъпи нощ, и това е за което предупреждава Господния страж. А Господ Исус казва: „Работете докле е ден, защото иде нощ, когато никой не може да работи.“ Това означава, че нощта, за която говори Господ Исус е особено време за Божиите деца, когато ще се изисква особена бдителност и особена настоятелност, с която да питаме Господния страж, за да се насърчаваме взаимно за времето, когато ще настъпи Господния Ден, когато ще бъде изкупено Господнето притежание и всички Божии деца ще възкръснат за вечен живот. И тъй, като времето, в което живеят Божиите изкупени е усилно време, а пророк Данаил определя времето за изграждане на Ерусалим като „размирно време“, затова призивът от Божия страна е също настоятелен и изпълнен с любов: „Ако искате да питате, питайте; дойдете пак, дойдете.“

Стареите (презвитерите) също са поставени от Бога като стражи, да внимават за опасности отвътре и отвън. Да увещават със здравото евангелско учение и да се молят непрестанно.

Всеки новороден християнин бди за душата си и за душите на другите.

ЕРИХОН

„След това Исус влезе в Ерихон и минаваше през града... Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото“ (Лука 19:1-10).

Това се случва по време на третото и последно пътуване на Господ Исус за Ерусалим, когато Той минаваше през Ерихон.

А, Ерихон е старинен град в Ханаанската земя, известен със своята култура и укрепени високи стени. Той е превзет и разрушен от Исус Навиев и за който град е казано: „Проклет пред Господа, онзи човек, който стане да съгради този град Ерихон“ (3 Цар. 16:34).

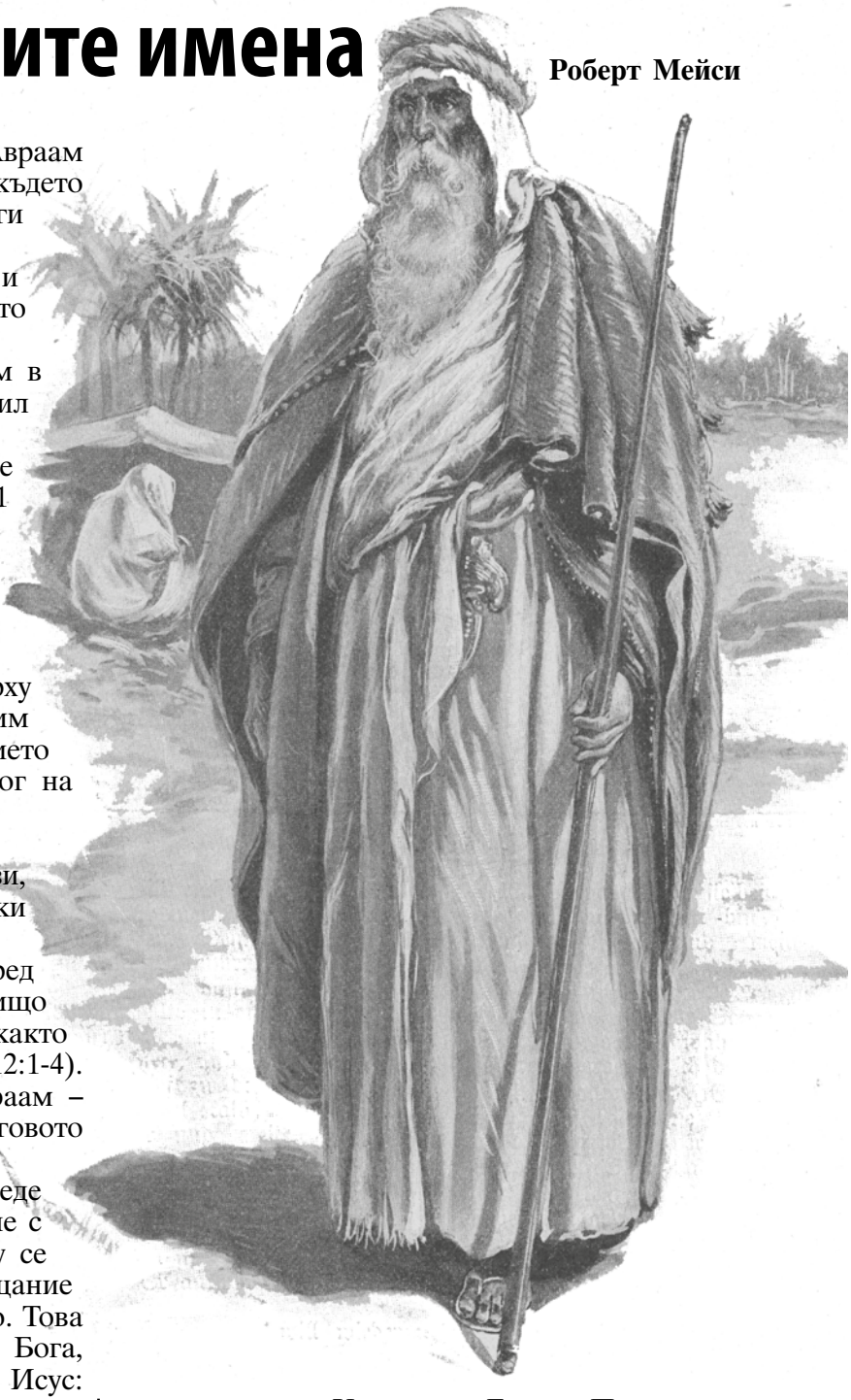
Ерихон е символ на проклятие и грях, на гордост и високомерие. Той е бил ограден с високи стени и царско управление. Нека да си послужим с иносказателния език. Този град представлява грешникът, неговото сърце, неговият цар – Сатана и неговите високи стени са гордостта. Исус Навиев трябваше да се справи със стените като уповае на Бога за мъдрост и сила. Само една жена - Раав блудницата се избави от този град и свързаните родствено с нея. Причината за нейното избавление беше нейната вяра. Така и за всеки грешник има живот в Христа. Исус влезе в Ерихон и търсеше един грешник, и това бе Закхей, началник на бирниците и твърде богат. При един друг случай, Господ Исус каза: „Мъчно ще влезе богаташ в небесното царство.“ Но, Закхей се смири пред Спасителя и не позволи на богатството да стане преграда между неговата душа и Бога. Той искаше да види Исуса, но не можеше поради народа и защото беше малък на ръст. Дори и едно просто любопитство може да бъде причина да се приближим до Словото на Бога и тогава Бог да ни се открие. В духовно отношение, ние всички сме ниски на ръст и хорското мнение може да ни попречи да можем да видим Исус, Спасителя на света. Но, ако с молитва, и вяра се покачим, образно казано, на високо място, което е Божието Слово, тогава ще се срещнем с Господа Исуса.

Спасението по благодат се основава на милост, а не по заслуги. Закхей не беше добър човек. Той живееше в Ерихон, един покварен град, прокълнат от Бога. Когато Христос влезе в дома на Закхей, хората казаха: „при грешен човек влезе да преседи.“ Но, Святия Дух работи мощно в сърцето на онзи, когото Бог е призовал. За Закхей, това призоваване беше лично. Христос го повика по име. Може би и други се бяха покачили на дървото, но Христос се обърна лично към Закхей и му каза: „Закхей слез скоро.“ Този призив беше настоятелен.

Бог призовава човека да се покае сега и това важи за всеки, който е чул Божия призив. Не можете да отлагате за утре. Трябва да дойдете днес.

Авраам и Божиите имена

Роберт Мейси

Божественият запис за живота на Авраам започва от Месопотамия, където неговият дом „служеше на други богове.“

1. Господ Бог, който избра Аврам и го изведе от Ур Халдейски му даде името Авраам.

2. „Бог на славата се яви“ на Аврам в Месопотамия. Това означава, че той е бил видян от Аврам.

3. Събитията за които говорим се споменават в книгата Битие, глава 11 и 18. По този начин, на това място в Стария Завет се говори за първи път, че Господ Бог, преди да се въплати в плът като Божий Син, се срещна лице в лице с Аврам. Каква среща е била само!

Какъв ефект е имала тя върху Авраам! Така, ние искаме да проследим неговия живот, за да видим влиянието на откровенията върху него, които Бог на славата му дава.

Започваме с факта, че Господ беше Този, Който говорѝ с Авраам в Ур Халдейски (Битие 12:1).

4. Тази личност, която се яви пред Авраам, бе Господ, и Бог на славата! Нищо чудно, че Авраам послуша и тръгна, както Господ беше говорил с него (Битие 12:1-4). Това е доказателство за вярата на Авраам – защото това беше сам Бог и заради Неговото слово към него.

5. Това послушание на Авраам доведе до втората негова опитност да се срещне с Господа лице в лице, когато Господ му се яви в Сихем, Битие 12:7, този път с обещание за бъдещето на Авраамовото потомство. Това също доведе Авраам до поклонение на Бога, и ни напомня за думите на Господ Исус: „Защото на всеки, който има, ще се даде, и той ще има в изобилие“ (Мат. 25:29).

6. Около седем години по-късно, Мелхиседек стана символ за едно от другите Божии имена като представи пред Авраам „Всевишния Бог“ (Бит. 14:18-20).

7. Напълно очевидно е, че това име, което чу Авраам от Мелхиседек оказва силно влияние върху него по това време. В стихове 22-23 от Битие 14, той говори от сърце и ум, че възлага напълно упованието си на Бога и има страхопочитание от Него, който е върховен над всичко. Той бе научил, че може да разчита на Божията грижа и също така знаеше Божието откровение, че Христос – Божия Помазаник някой ден ще царува като стъпче под нозете си неприятеля на човешката душа - Сатана.

8. В отговор на това, което Авраам рече на царя на Содом в края на глава 14, Господ разкри на Авраам, че е бил негов щит, негова твърде голяма награда“ (Бит. 15:1). Божиите деца не губят нищо, но печалят твърде много, когато отговорят чрез вяра на това, което Бог разкрива пред тях. Когато Авраам чу това, което Господ му каза, тогава Авраам говорѝ на Бога като на Господ Бог и по този начин го призна като свой Господар и разбра, че само

Той може да му бъде утешител и помощник (Бит. 15:2, 3).

9. Авраам попита един много личен въпрос, който засягаше неговото бъдеще, за който той не виждаше да има задоволителен начин да се разреши. Но цялото бъдеще е известно на Този, който притежава пълен контрол, и Авраам получи обещанието, което далеч надхвърли и най-големите му надежди (Бит. 15:4, 5). А какъв бе отговора на Авраам (Бит. 15:6)? Той повярва на Божието обещание и тази негова вяра му се вмени за правда. Този отговор от страна на Бога към Авраам е отговор и за нас.

10. Как ние отговаряме на Божиите откровения?

Петнадесет години по-късно, когато Авраам беше на деветдесет и девет години, Господ му се яви за трети път (Бит. 17:1). И тогава, Бог го запозна с още едно от Своите имена.

11. Името, с което Той стана познат на Авраам бе: „Всемогъщия Бог“, защото Бог искаше Авраам да знае, че Той не само е Единствения, който извършва всичко, но също така е „напълно достатъчен“ за всички нужди на Авраам. Каква благодат! Господ направи безусловен, вечен завет с него и в този момент промени името му от Аврам – „възвишен баща“, на Авраам – „баща на множество“. Това доведе Авраам да падне на лице в поклонение, и нов тласък в общението му с Бога (Бит. 17:3). Но, уви, както Авраам, така и ние „имаме това съкровище в пръстни съдове“ и не винаги живем в хармония с това богатство.

12. Авраам отговори с неверие, (Бит. 17:17-18), което Бог трябваше да коригира. Какво състрадание от Божия страна към Авраам! След това Бог прекрати словото Си към Авраам и се възнесе от него, а Авраам направи всичко, което Бог му заръча.

Няколко години по-късно Господ се яви за четвърти път на Авраам в Мамре, на място, където той е живял няколко пъти. Това място се свързва с Хеврон, което означава „общение“, и този път срещата между Авраам и Бога е трябвало да бъде от особена важност (Битие 18:1). Тук при тази среща Авраам за пореден път се обръща към Бога, наричайки Го – Господарю мой (стих 3).

13. Забележете, че на четирите срещи, които имаше Авраам с преди въплатения Божий Син, Той му се изяви като Бог Йехова, „Бог Всемогъщий“, „Ел Шадай“, и Господ Адонай. Всички са имена на Този, Който е нашият Спасител, Господ Исус Христос.

Ангелът каза: Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му направиш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мен и сина си, единствения си син.

Тогава Авраам повдигна очи и видя, че зад него има овен, вплетен с рогата си в един храст; и Авраам отиде, взе овена и го принесе всеизгаряне вместо сина си.

И Авраам нарече това място Йехова-ире; и така се казва и до днес: На хълма Господ ще промисли (Бит. 22:12-14).

Не само, че Авраам получи Божието обещание да има син от съпругата си Сара, (Бит. 17:21), но той получи и привилегията да се разговаря с Господа за Неговите планове относно Содом. Авраам е знаел Господния характер, че „не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние“, и затова Го попита шест пъти, дали ще пощади града, заради племенника си Лот, който живееше там. И тук разбираме за сигурността, която имаше Авраам в Господа чрез неговия израз: „Съдията на цялата земя няма ли да върши правда?“ (Бит. 18:25). Така че, докато ние трябва искрено да се молим за душите, в същото време трябва да имаме предвид Божия суверенитет и правдата във всичко, което Той прави.

Няколко години след това, Авраам стана свидетел на изпълнението на Божието обещание да му даде син чрез съпругата му Сара. Това бе последвано от срещата му с Авимелех във Вирсавее, (Бит. 21). След това, там, Авраам призова името на Еова Вечния Бог (Бит. 21:33). Това е още едно от Божиите имена, и то не се появява никъде другаде в Писанието. Думата „вечен“ в този стих означава „скрит; това, което се крие“ - тоест, началото или края не са определени. Авраам беше научил, че Бог има изобилна благодат за него, повече, отколкото това, което той е имал досега в живота си, въпреки че не е знаел какво Бог е приготвил, и че трябва да чака Бог да му изяви на своето време. Ние също имаме Божието слово, което ни напомня, че „сега виждаме неясно, като в огледало, а тогава ще видим лице в лице. Сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно“ (I Кор. 13:12).

Това име – Еова, Вечния Бог ни въвежда в следващата, 22 глава, която е прекрасна и важна с това, че в нея за първи път четем в Писанията думата „любов“ и че във нея се разкрива връзката между Отца и Сина (Бит. 22:2). Това, което Авраам научава, е, че „Бог ще промисли за Агнето за всеизгаряне (Бит. 22:8). Това е още едно описателно име на Бога. Той е Този, който ще предизвика да се случи едно от най-големите събития в живота на Авраам! По-късно, Авраам нарече мястото „Господ ще промисли” (ст. 14). Авраам е знаел, че Този, Който е Бог (Елохим) също е ГОСПОД (Еова – Аз Съм)! Виждаме, духовното израстване на Авраам, след като в личен контакт с Бога научава Неговите имена и тяхното значение. „Доближавайте се до Мен и Аз ще се доближавам при вас“, казва Господ. Дали и ние също се учим от това, което Господ ни говори и пребъдваме ли в Него? Например, дали само се молим в името на Исуса или знаем от опит, че „ Този Исус, ... Него Бог е направил и Господ, и Христос.

Подобаващо, с това завършва разкриването на Божиите имена в живота на Авраам. Една част от истината за Бога разкрита в Стария Завет е, любовта на Отца към Сина, и тук в глава 22 от Битие е изразена именно тази картина: Бог Отец и Неговия Син, Исуса Христа. Бог Отец изпрати Сина Си като Спасител на света. Неговия Син, Господ Исус Христос, беше „Агнецът Божий“, който изпълни волята на Своя Отец, като доброволно стана жертва за изкуплението на нашите грехове и даде живота си на Голгота.

В допълнение към тези имена, Бог разкри на Авраам истината за Своята цел за изграждането на Божия народ, отвъд това, което касаеше личния му живот на земята, както четем в Евреи глава 11 стихове 13-16. Такова трябва да бъде и нашето отношение към мястото ни на този свят като Божии деца и да разбираме, че сме пришълци на земята и нашето отечество е на небето, където ще сме заедно с Христа в небесни места. Бог благоволи да нарече Авраам „Божий приятел“. Колко е угодно на Бога да стане познат на Своя народ! Колко е важно другите да виждат в нас такива, които са възлюбили Бога!

Това са само няколко от многото имена, с които Бог е познат в Стария Завет, разкривайки неговата личност и неговия характер. Имаме ли страх и почит от Неговото име, даваме ли дължимата Нему слава, като Му се покланяме, и уповаваме на Него, защото в Божието име е основата на всяко благословение.

Статията се публикува с позволението на Precious Seed.

ТРЪСТИКА – МИРО ЗА СВЯТО ПОМАЗАНИЕ

Еврейски: Канех = Palmerosa oil grass – тръстикови стебла. Сладка тръстика

**„При това Господ каза на Моисей:
Вземи си прекрасни аромати, от чиста смирна, петстотин сикъла, от благоуханна канела половината на това, т. е. двеста и петдесет сикъла, от благоуханна тръстика двеста и петдесет сикъла, от касия петстотин, според сикъла на светилището, и от елея един ин;
и да ги направиш миро за свято помазване - елей, приготвен според изкуството на мироварец; това да бъде миро за свято помазване. ... Това ще бъде за Мене свято миро за помазване във всичките ви поколения.
Човешка плът да не се помаже с него; и по неговия състав подобно на него да не правите; то е свято и свято да бъде за вас.
Който направи подобно на него или който сложи от него на чужденец, ще бъде изтребен от народа си.“**

(Изход 30:23-33)

Еврейската дума Канех се среща 38 пъти в Писанията, чието значение – тръстиково стебло, се взима като мерна единица или означава кост, клон, теглилка, стебло, копие, но обичайното му значение на тръстика се среща само пет пъти. Сладката тръстика е тревисто растение, права тръстика, която достига височина от 2 до 3 метра. Тази тръстика расте по бреговете на всички реки и езера в долината на Йордан. Стеблата се отрязват преди цъфтеж, докато растението е богато на зеленина. Тръстиковото масло се извлича от сърцевината на стеблото, след това се пречиства и се добавят и други съставки, за да се получи ароматна маз за балсамиране. Сладката тръстика е една от основните съставки за направата на миро за свято помазание, описано в Изход 30:23. Тръстиковите стебла оставени да узреят на корена, след това се превръщат в чудесни измервателни пособия, по начина описан в книгата на Езекия.

Съставките на мирото за Свято помазание, когато са смесени и приготвени според изкуството на мироварeца се превръща в свещенно и Бог забрани да се помазва с него човешка плът, и с такъв състав подобно на него никой друг да не прави. Цялата тази тайнственост около мирото за свещенно помазание говори за характера на Святия Божи Дух, чието действие в човешкото сърце е неповторимо, и защото няма друг като Него, Който да наставлява, утешава и поучава човека в послушание на Божията воля.

Съставките са така умело смесени заедно, че всеки един от ароматите да не е по-силен от другите, но заедно произвеждат уникален и траен сладък аромат. С това миро за свято помазание Моисей освещаваше всяка една част от Скинята, включително и приборите, за да ги посвети в служба, която свещениците принасяха непрестанно на Бога. Аарон и неговите синове също бяха помазани и по този начин се посвещаваха като свещеници, които да служат на Бога. Това, което веднъж е било посветено на Ехова, след това никога не е било освещавано повторно. Аромата на това свещенно миро е бил толкова силен, че този, който е бил помазан с него е носил този аромат навсякъде, където е отивал. Това свещенно миро символизира Святия Божи Дух, който обитава във всеки вярващ в Исуса Христа и той трябва да разнася аромата на живота на Христа, за да има моралното влияние върху света.

Всеки, който с покаяние и вяра приеме Христа е помазан със Святия Божи Дух, в момента на неговото новорождение. Апостол Йоан пише: „А вие сте помазани от Святия и знаете всичко“ (I Йоан 2:20). Както в Скинята, свещенството според Аароновия чин се получаваше след като бъде помазан (осветен) свещеника веднъж завинаги, така и Божиите чада не могат да получат второ помазание на Святия Дух, след като веднъж са Го получили. Да се молиш за повторно изливане на Святия Дух върху теб, означава да отричаш, че си бил кръстен със Святия Дух в момента на твоето новорождение, когато с покаяние и вяра си се обърнал към Христа. Важната истина е тази: Божиите деца трябва да позволят на Светия

Дух, който обитава в тях да вземе пълен контрол в техния живот. Това е, което апостол Павел има предвид, когато казва към вярващите във Ефес:

„И така, внимавайте добре как постъпвате - не като глупави, а като мъдри, като изкупвате благовремието, защото дните са лоши.

Затова не бъдете неразумни, а проумявайте каква е Господнята воля.

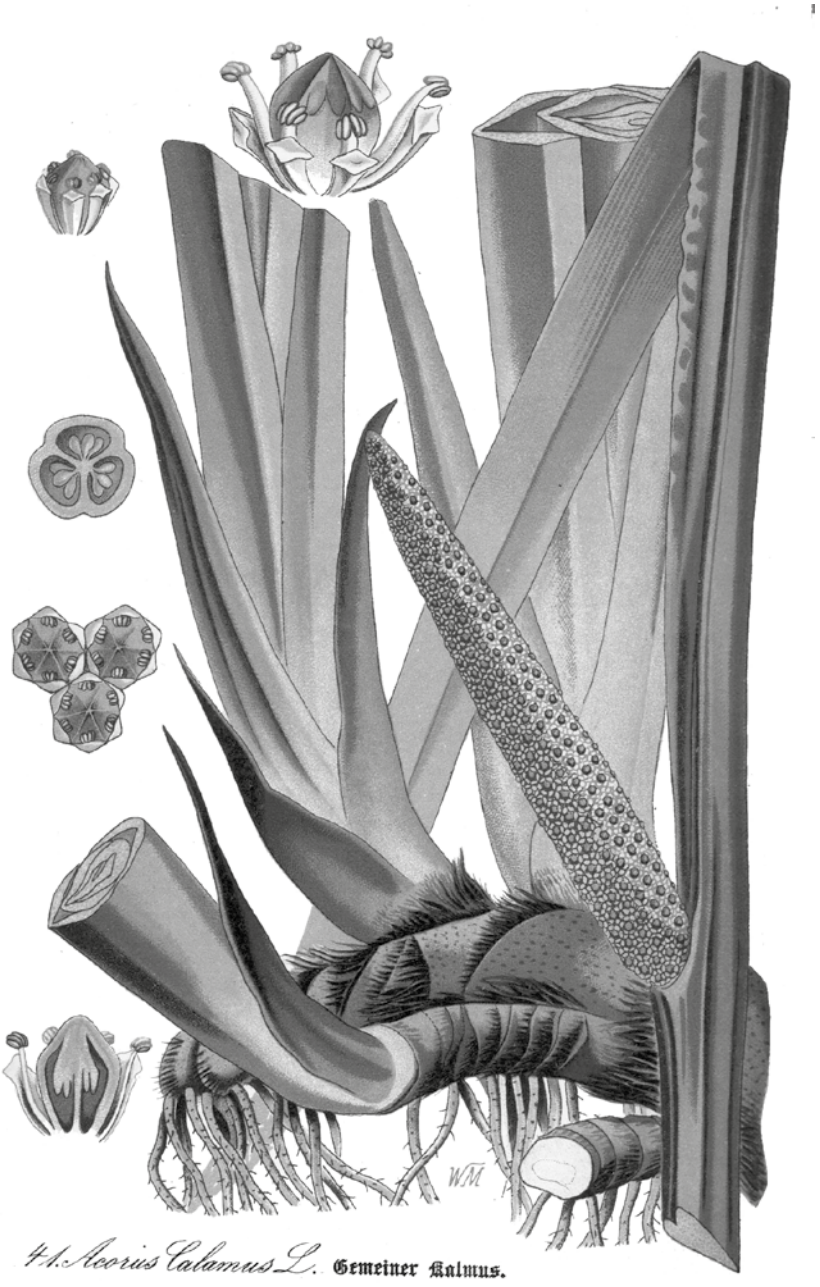
И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, но се изпълвайте с Духа“ (Ефес. 5:15-18).

Ако вярващият чувства, че Божият Дух не контролира неговия живот, то причините могат да бъдат една или две. Първо, може да сме оскърбили Святия Божий Дух:

„не наскърбявайте Святия Божий Дух, в Когото сте запечатани за деня на изкуплението“ (Ефес. 4:30).

Апостол Павел казва на друго място:

„да съблечете, според предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамните страсти, да се обновите в духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и святост на истината“ (Ефес. 4:22-24).

С това апостолът казва на вярващите в Ефес, че ако те не живеят новия живот на познаване Бога, в правда и святост, то те оскърбяват Святия Дух на Бога, в Когото те са запечатани за деня на изкуплението (ст. 30).

Второ, Божия Дух може да е угасен, както апостолът предупреждава:

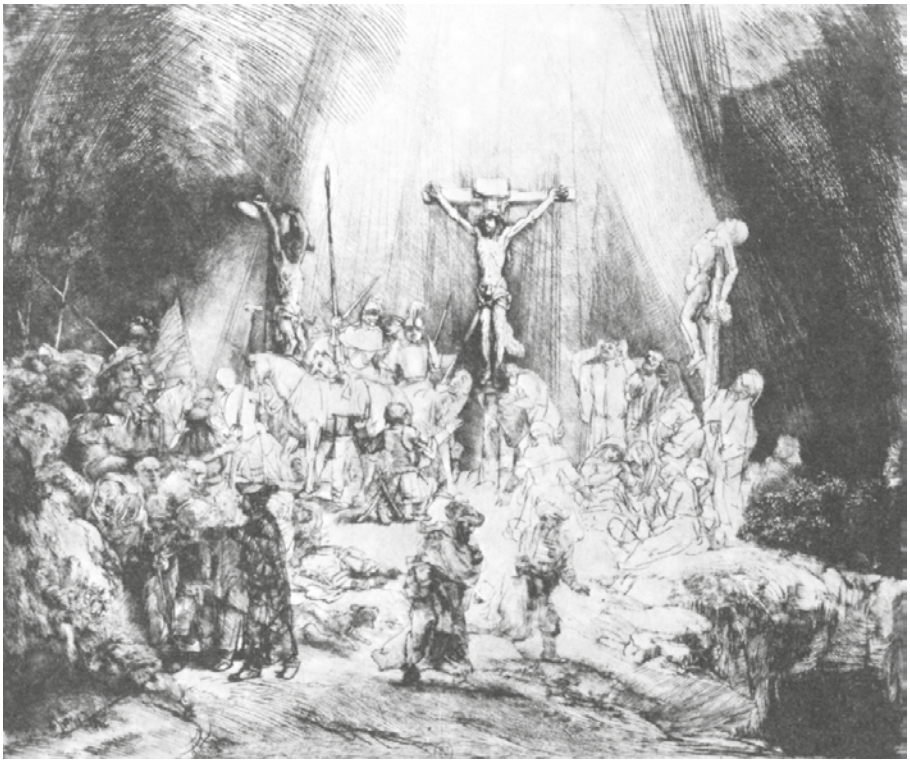
„Духа не угасвайте“ (I Сол. 5:19). С други думи, доказателствата и пламакът на новия живот вече не се проявяват във вярващия и Божия Дух не може да работи в него. Светлината от свидетелството на вечния живот си е отишла. Въпреки че това е твърде тъжно, едно повторно помазание на Святия Божий Дух не може да възстанови този, който е изпаднал в това състояние. Това, което е необходимо да се направи в случая е едно освежително предаване на живота във вършене на Божията воля. Да се позволи на Святия Дух да взима ежедневен контрол и само тогава радостта от спасението ще се възстанови и ще изпълни сърцето, и ще осветли душата, както е казал и псалмопевецът:

„Весели се също така в Господа и Той ще ти даде измоленото от сърцето ти.

Предай на Господа пътя си; и уповавай на Него и Той ще извърши очакването ти; и ще направи да се яви правдата ти като светлината и съдът ти като пладне“ (Пс. 37:4-6).

Всяка една съставка от мирото за свято помазание е с точно определено тегло. В случая, сладката тръстика е била 250 шекела (около

3.9 килограма), което е само половината от количеството предписано за другите две съставки – мирта и касия. Маслото, което се извлича от сърцевината на растението изразява най-съкровените чувства и любовта на Господа Исуса Христа към нас. Човек не може да разбере напълно силните чувства и любовта, които са мотивирали Господ Исус да се въплати в плът подобна на нашата, за да дойде между своето творение и да изпълни волята на Отца, за Негова слава. Дълбоката любов в Божието сърце към човека се изяви в живота на Христа. В псалми 111, 112 и 145 ние четем: „Благ и милостив е Господ." Апостол Петър ни казва чрез своето послание:

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16).

„А най-после, бъдете всички едномислени, състрадателни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри" (I Петр. 3:8).

Както онези, в които е обитавал Святия Дух на Бога, така и на нас Бог да помогне да сме изразители на спасението, което Бог изработи за нас, като показваме това сърдечно чувство на състрадание към всички около нас. Нека да показваме Божията любов към душите когато благовестваме на човеците, какъвто е примерът с благословения наш Спасител:

„А когато видя множествата, смили се над тях, защото бяха отрудени и пръснати като овце, които нямат пастир.

Тогава каза на учениците Си: Жътвата е изобилна, а работниците - малко" (Мат. 9:36-37).

Господ Исус показа състрадание и милост като изцери прокажения в Марка 1 и отне скръбта от сърцето на вдовицата като възкреси едничкия и син (Лука 7). В Евангелието на Йоан, глава 11 ние виждаме Господ Исус да плаче на гроба на Лазар. Въпреки че Господ Исус обичаше много Лазар и неговите сестри – Марта и Мария, Неговите сълзи бяха следствие на това, че видя пораженията, които бе нанесъл греха на това семейство, чрез непослушанието на първия човек – Адам. Думата „просълзи", в стих 35, на Йоана 11 не се среща никъде другаде в Писанията. Гръцката дума, която стои зад „просълзи" е „dakruo" и буквално означава „тихо проливам сълзи". Да, нашия благословен Господ наистина проля сълзи; те се надигнаха от дълбините на Неговото естество и са красноречиво изявление на дълбокото Му състрадание към човека. Никой човек не е плакал така, както Господ Исус плака на гроба на Лазар. Няма смъртен човек, който да може да измери бездната, която разделя неновороденя човек от Святия Бог или да почувства толкова силно последствията от греха, в резултат на грехопадението на Адам. Това може да направи само и единствено Господ Исус. На кръста на Голгота, Господ Исус отговори на Правдата от Отца, която изискваше наказание за греха, като постави Себе Си отговорен пред Бога за нашия грях и Божият Съд падна върху Неговата свята душа. Така, Той стана всегдашната жертва, която бе дадена веднъж завинаги. Господ Исус, Спасителят на света прехвърли мост над бездната, разделяща човека от Бога Отца. Сега, чрез покаяние пред Бога и вяра в Господа Исуса Христа и Неговото спасително дело, извършено на кръста, всеки смъртен човек може да се примири с Бога и да се яви пред Неговото лице като Негово дете, родено чрез скъпоценната кръв на Сина.

Статията подготви Хр. Ръсовски по материали на Том Ратклиф

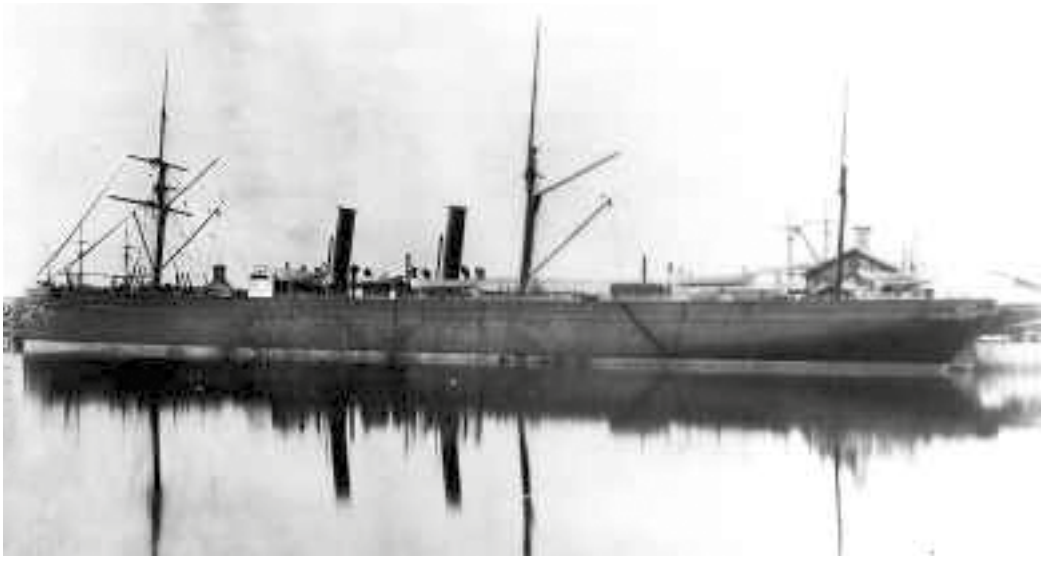
„Все добре е за мен“

Песен: Все добре е за мен
Оригинално заглавие: It is well with my soul
Автор: Хорейшо Спафорд (1828 - 1888)
Музика: Филип Пол Блис (1838 – 1876)

Заможният чикагски адвокат, Хорейшо Спафорд, имал това, за което много хора навярно мечтаят. Той имал огромен дом, прекрасна съпруга и пет деца - един син и четири дъщери. Хорейшо също така, е бил ревностен и всеотдаен християнин. Той лично се познавал с Д. Л. Мууди, известен проповедник от онова време, както и други, не по-малко известни проповедници и евангелизатори от онези дни. Като че ли всичко вървяло по-вода, когато подобно на Йов, нещастията връхлетяли едно подир друго, и то, точно в пика на неговата професионална кариера.

Първо, Хорейшо и съпругата му Ана загубили синът си. Малко по-късно, при Големият Чикагски Пожар (8 - 10 Октомври, 1871г.), той изгубил и по-голямата част от имуществените си инвестиции. За да може семейството му да се съвземе от тези трагедии, той предприема пътуване с кораб до Европа, което да предостави наобходимата почивка на домът му. Те планирали да посетят и Англия, където да се присъединят към Евангелизационната кампания на Д. Л. Мууди, който бил там по това време. Хорейшо отпратил Ана и четирите си дъщери преди себе си, тъй като възникнали неотменни обстоятелства, свързани с работата му, поради които трябвало да остане още известно време в Чикаго. Няколко дни по-късно Хорейшо получил трагичното известие, че корабът, с който неговото семейство пътувало е претърпял инцидент и само съпругата му е оцеляла.

След тази вест той загърбил всичко и се качил на кораб, за да отиде при скърбящата си съпруга в Англия. Когато преминавали покрай мястото на трагедията, капитанът му съобщил, че сред тези вълни дъщерите му са изгубили живота си. В този емоционален момент, Хорейшо

написва думите на добре познатата ни песен... „Мир сладък ли като река ме пои, ил скръб кат вълна ме круши... ‚Все добре, все добре е за мен‘.“

Филип Пол Блис, композитор на много християнски песни, за когото споменахме в Брой 2/2014 на Духовно Слово, след като чул историята за живота на Хорейшо Спафорд и прочел думите, които бил съчинил, композирал мелодията на песента, която пеем и до днес.

Текст:

(1)
Мир сладък ли като река ме пои,
Ил скръб кат вълна ме круши,
Христе, Ти ме учиш да казвам смирен:
„Все добре, все добре е за мен“.

(Припев)
Все добре е за мен,
Все добре, все добре е за мен.

(2)
Дали в изкушене или всред беди,
Мен вяра гореща крепи;
Христос за мен слабий бе зверски сразен,
И кръвта Си проля зарад мен.

(3)
Греха ми - о, радост в таз мисъл живей-
Греха ми изцяло отнет:
Виси там на кръста с Христа пригвозден,
А живот, веселба са за мен.

(4)
Исусе, нек скоро, изправен пред Теб,
Аз видя лице със лице,
Как царството Свое управляваш Сам -
Че за мен по-добре ще е там.

Статията подготви Г. Ръсовски

Белезите на новорождението

I Йоана 3:1–15

1. Послушание на Господа и на Словото Му:

„моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам и те Ме следват“ (Йоан 10:27).

2. Обича чистотата – бърза при извора на благодатта, за да се умие:

„Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите, но ако някой съгреши имаме Ходатай при Отца - Исус Христос Праведния“ (I Йоан 2:1; 3:3).

3. Не съгрешава, сиреч не се наслаждава на греха, защото Божествения зародиш пребъдва в него:

„Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото Неговият зародиш пребъдва в него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога“ (I Йоан 3:9).

4. Родения от Бога побеждава света и греха:

„Защото по-велик е Онзи, който е във вас от този, който е в света.

И тази победа, която е победила света е спечелила нашата вяра“ (I Йоана 5:4).

Мъдреци

И като влязоха в къщата, видяха Детето с майка Му Мария, паднаха и Му се поклониха; и като отвориха съкровищата си, принесоха Му дарове - злато, ливан и смирна.

Ето мъдреци от Изток пристигнаха в Ерусалим. Тези човеци са наречени мъдреци. Знаем от Божието Слово, че мъдър е този, който се бои от Бога. „Начало на мъдростта е страх от Бога.“

Те са дошли да потърсят Юдейския цар, който се е родил, „защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним.“ Тези мъдреци са били водени от Бога чрез звездата и са дошли на поклонение. Даровете, които са носили не са били случайни.

Златото - е символ на Божествеността и Божията Слава - то говори за Божествената Личност на Христос.

Ливанът - е благоуханно масло. То олицетворява благоуханието на един абсолютно безгрешен живот.

Смирната - е горчива билка. Тя предвещава мъките, които ще изстрада Исус като понесе греховете на света.

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

ВЕЧЕН ЖИВОТ

В резултат на напредъка в медицината и в други области на човешкото познание, хората живеят по-дълго, но рано или късно физическият живот идва към своя край: всеки умира. Бог, Който е създал всичко (Битие 1:1), ни казва в Своето написано Слово – Библията, че животът е кратък. Животът се оприличава на пара, която се появява за миг и после изчезва: „Какво е животът ви? Защото вие сте пàра, която се явява и после изчезва“ (Яков 4:14).

Животът е несигурен и за много хора той не е пълен с наслада, а със стресови, тревожни и болезнени преживявания. Въпреки това физическата смърт не е краят: всички ние ще съществуваме вечно. Милиони години от днес и през вечността ние трябва да изпитваме или невъобразима радост, блаженство и мир в небето, в присъствието на Бога (Псалм 16:11), или трябва да бъдем отделени от Него завинаги.

Божият дар

Защо умират хората? Защо има толкова много проблеми и страдания в света? Причината за смъртта, проблемите и страданията е грехът. Бог е свят: „Бъдете святи, защото Аз, Господ, вашият Бог, съм свят“ (Левит 19:2), и Той трябва да накаже греха. Ние всички сме съгрешили пред Бога: „Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всички човеци, понеже всички съгрешиха“ (Римляни 5:12). И понеже ние всички престъпихме Неговите заповеди, затова и заслужаваме вечно наказание. Ние четем в Евреи 9:27: „И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд...“, и в Римляни 6:23, че „заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ“. Въпреки това „Бог е любов“ (1Йоан 4:8) и Йоан 3:16 гласи: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот.“

Това че в любовта си Бог даде Своя Син, Господ Исус Христос, да дойде на света, да бъде разпнат на кръст и да пострада, като пролее своята кръв и да умре за нашите грехове (1Коринтяни 15:3), би трябвало да бъде оценено от всеки. Господ Исус Христос е свят: в Него няма грях и Той не извърши грях (Деяния 2:27). Той беше прикован на кръста и там Бог „възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Исая 53:6). След като понесе върху Себе Си това ужасно наказание, Той извика триумфално: „Свърши се“, и умря (Йоан 19:30). Както видяхме, смъртта е резултат от греха, но Господ Исус Христос е безгрешен. Той умира доброволно: Той вкуси „смърт за всеки човек“ (Евреи 2:9). Той бе погребан, а три дни по-късно възкръсна от мъртвите и след четиридесет дни се възнесе обратно към небето (Лука 24:6, 51).

Вечност

Вие няма да бъдете на небето във вечността в резултат на извършването на добри дела, или ако сте религиозен:

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Ефесяни 2:8, 9).

Как тогава може да се спасите от вечно наказание? Как може да знаете, че са ви простени греховете и че ще бъдете на небето вечно? Господ Исус ще се върне при Своето Пришествие, за да вземе на небето тези, които са били спасени, независимо дали те вече са умрели, или са живи, но когато дойде отново, всички те ще бъдат грабнати в слава:

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа“ (1Солунци 4:16,17), а това може да се случи във всеки един момент.

Има само един начин да се спасиш, защото жертвата на Господ Исус Христос е достатъчна, за да покрие всичките ти грехове; така ти ще бъдеш сред тези, които ще бъдат вечно на небето. Но затова ти трябва да се покаеш (Деяния 20:21), като се отвърнеш от греховете си и се обърнеш към Бога, да възложиш вярата си на Господа Исуса Христа, вярвайки, че Той умря на твое място, Който проля кръвта Си и умря на кръста, страдайки, като понесе наказанието за твоите грехове, което наказание трябваше ти да понесеш от Бога. „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще се спасиш“ (Деяния 16:31). След като получиш увереност, че Бог ти е простил греховете, ти си спасен за вечността. За тези, които са спасени, Господ каза: „Аз им давам вечен живот и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката Ми“ (Йоан 10:28).